

Arrest

nr. 300 197 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. MALANDA *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 8 februari 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in het dorp Kamara, in het district Rodat van de provincie Nangarhar in Afghanistan. U bent een soennitisch moslim. U bent tot de achtste graad naar school gegaan en ging drie jaar naar de madrassa. Drie dagen na de machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021, kwamen de Qari en de taliban langs in uw madrassa. In uw klas kozen zij u en zeven andere leerlingen uit om zich bij hen aan te sluiten. Zij schreven jullie namen op en vertelden dat zij op zaterdag zouden terugkomen. Toen u terug thuis was gekomen van de madrassa bracht u uw familie op de hoogte over deze benadering. De volgende dag vertrok u naar Jalalabad. U verliet Afghanistan en reisde naar België waar u op 9 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek ontving uw familie twee dreigbrieven van de taliban. Na de eerste brief presenteerde uw broer zich bij het districtshuis en werd hij tien dagen vastgehouden. Na de tweede brief presenteerde hij zich andermaal en werd hij twintig dagen vastgehouden. Via uw broer vernam u dat A. en H., twee leerlingen van uw klas, zich bij de taliban hadden aangesloten en nadien gestorven waren in Pansjir.

Ter staving van uw verzoek legde u twee dreigbrieven, uw taskara, een certificaat van een taalcursus, documenten van het overlevingspensioen van uw moeder, een bankkaart van uw moeder, foto's van A. en H., en foto's van uw diploma-uitreiking neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Allereerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. *U gaf tijdens uw inschrijving bij de DVZ d.d. 9 februari 2022 aan dat u op dat ogenblik minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen dat u zestien jaar en tien maanden oud was en aldus nog minderjarig zou zijn geweest. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 15 februari 2022 reeds een leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar komt bij dat u in Bulgarije geregistreerd staat met de geboortedatum 18 april 1994. Rekening houdend met het feit dat u verschillende geboortedata heeft opgegeven in België respectievelijk Bulgarije (1994), alsook met de uitkomst van de leeftijdstest, lijkt het er bijzonder sterk op dat u de Belgische asiendiensten bewust trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. **De vaststelling dat u voor verschillende overheidsinstanties leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor uw algemene geloofwaardigheid.***

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit en beweerde minderjarige leeftijd geen geloofwaardig document neer. *Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 1 juni 2022, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit, (relaas en reisweg), zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u uw originele taskara neer, al dient hierbij opgemerkt te worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. In elk geval stelde u evenwel dat uw taskara alsnog uw reeds ongeloofwaardig bevonden minderjarige leeftijd zou vermelden (NPO, d.d. 31 mei 2023, p. 4), hetgeen de authenticiteit eigenlijk compleet teniet doet. Het ontbreken van een overtuigend*

identiteitsbewijs ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaarde u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vermoord zou worden door de taliban. U wist deze vrees echter niet geloofwaardig te maken.

U bleef immers in gebreke bij het aanreiken van overtuigende en geloofwaardige elementen met betrekking tot uw asielaanvraag, met name de rekruteringspoging van de taliban. Hierbij dient vooraf opgemerkt te worden dat de taliban in feite zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering aangezien zij voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, zo blijkt uit beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. **Uit uw verklaringen valt echter geenszins af te leiden dat de door u voorgehouden rekruteringspoging overeenkomstig bovenstaande omstandigheden heeft plaatsgevonden.** Op geen enkele manier heeft u aangetoond dat uw madrassa expliciete banden had met de taliban, noch dat er door middel van propaganda in de madrassa langdurig en intensief getracht werd de leerlingen te overhalen om zich aan te sluiten bij de jihad. Hoewel u beweerde dat het hoofd van de madrassa, Qari S., talibangezind was, zou hij slechts "soms" gesproken hebben over de taliban (NPO, p. 10). Hij zou dan louter en alleen verteld hebben dat de vorige overheid slaaf was van de Amerikanen en dat jullie mee met de jihad moesten vechten (NPO, p. 14). U uitdrukkelijk gevraagd of de madrassa banden had met de taliban, stelde u dit niet te weten. Daarnaast verklaarde u voor de machtsovername nooit taliban gezien te hebben in de madrassa (NPO, p. 10).

Afgezien van bovenstaande informatie en vaststellingen, **dient trouwens opgemerkt te worden dat uw aanvraag met betrekking tot de rekruteringspoging en de daaropvolgende vervolgingsfeiten allerminst geloofwaardig waren.** Zo legde u hieromtrent slechts vage en allerminst doorleefde verklaringen af. U de mogelijkheid geboden om meer in detail te vertellen over het moment dat de taliban waren langsgeslagen in de madrassa, bleef oppervlakkig. U beweerde dat zij u en zeven andere jongens uitkozen omdat jullie er ouder uitzagen en bovendien "betrouwbaar" waren daar jullie in de madrassa studeerden (NPO, p. 11-12). Deze bewering is slechts weinig aannemelijk daar jullie, naast het bestuderen van de koran, op geen enkele manier loyaliteit of gehoorzaamheid vertoonden ten aanzien van de taliban. Toen u gevraagd werd wat de taliban op dat moment precies zeiden, kwam u niet verder dan de bewering dat ze "dingen" zeiden. Daaropvolgend zouden zij gewoon vertrokken zijn. Dat u allerminst bij machte was om op doorleefde en gedetailleerde wijze de voorgehouden benadering van de taliban uiteen te zetten, doet dan ook vermoeden dat deze nooit heeft plaatsgevonden.

Vervolgens verliet u de dag na deze benadering van de taliban onmiddellijk uw dorp (NPO, p. 9). Na uw vertrek zouden de taliban 2 dreigbrieven gestuurd hebben (NPO, p. 7). Ter staving van uw aanvraag legde u de twee dreigbrieven neer. Echter dient opgemerkt te worden dat er geen enkele bewijswaarde aan deze brieven kan worden gehecht daar deze door eender wie geschreven kunnen zijn. Daar komt bij dat u stelde dat de eerste brief een week na uw vertrek verzonden was (NPO, p. 7), hetgeen tegenstrijdig is met de datering van die brief, 11/ Muharram/1443 (20/08/2021). U meende immers dat de taliban drie dagen na de machtsovername (15/08/2021) waren langsgeslagen in de madrassa, i.e. 18/08/2021, en dat u de dag daarna vertrokken was, i.e. 19/08/2021 (NPO, p. 7). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Wat er ook van zij, ten aanzien van de DVZ had u vreemd genoeg niets vermeld over deze dreigbrieven, noch over de detentie van uw broer, nochtans twee kernelementen van uw aanvraag. U gevraagd om welke reden u hier niets over verteld had, was u niet in staat een toereikend antwoord te bieden. Aan uw bewering deze elementen wel aangehaald te hebben (NPO, p. 13-14), kan geen enkel geloof worden gehecht.

Voorts beweerde u dat A. en H., twee jongens van uw klas in de madrassa, zich aangesloten zouden hebben bij de taliban (NPO, p. 7). Eveneens stelde u dat zij overleden waren in Pansjir (NPO, p. 12). U legde verschillende foto's neer van deze voorgehouden klasgenoten. Desalniettemin zijn deze foto's geenszins bij machte bovenstaande beweringen te staven daar aan dergelijk privébeeldmateriaal geen bewijswaarde kan worden gehecht. Door mogelijke inscenering bieden zij immers geen garantie van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. U betreffende de foto's van A. gevraagd door wie zij getrokken waren, stelde u dit niet te weten. Daar komt bij dat u de foto's vreemd genoeg van uw broer zou verkregen hebben. Echter bleef het onduidelijk hoe uw broer deze foto's verkregen had (NPO, p. 7). Hoewel u aldus op de hoogte gebracht zou zijn over het lot van A. en H., kon u opmerkelijk genoeg niets vertellen over de overige vijf jongens wiens naam opgeschreven was door de taliban. U stelde niets over hen te weten. U wist niet of ze gevlucht waren dan wel zich hadden aangesloten bij de taliban (NPO, p. 11).

U gevraagd of uw familieleden vandaag nog problemen ondervinden, antwoordde u naast de kwestie: "Ik ben alleen bang dat ze mijn familie iets zouden aandoen. Dat is waarom ik mijn Facebook op een andere naam heb" (NPO, p. 14). U vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of er na de twee dreigbrieven nog iets gebeurd was, antwoordde u negatief (NPO, p. 14). Dat de taliban bijna twee jaar na de feiten nog steeds naar u op zoek zouden zijn, is dan ook niet geloofwaardig. Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststelling, dient geconcludeerd te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden rekruteringspoging van de taliban en de daaropvolgende vervolgingsfeiten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot werden de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas reeds grotendeels besproken en zijn zij niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. De documenten betreffende de taal cursus bewijzen dat u deze cursus gevolgd heeft. De documenten die u van uw moeder neerlegde, staven dat zij een overlevingspensioen ontving van de Afghaanse overheid. Voorts legde u foto's neer van uw madrassa en diploma-uitreiking neer. Aan dergelijk privébeeldmateriaal kan echter geen bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto werd gemaakt. Aldus zijn de foto's mogelijk een indicatie dat u naar de madrassa bent gegaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op**

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire

situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een eerste (lees: enig) middelonderdeel gaat verzoeker in op de “*vermeende ongeloofwaardigheid*” van zijn relaas. Vooreerst hekelt verzoeker de overweging in de bestreden beslissing dat de door hem omschreven rekruteringspoging niet overeenstemt met de volgens de verwerende partij uit algemene informatie blijken de manier van rekrutering van de taliban. In dit verband is verzoeker enerzijds van mening dat de verwerende partij te strenge conclusies trekt uit de beschikbare landeninformatie. Zo betoogt hij dat er uit verschillende gezaghebbende bronnen blijkt dat de taliban wel degelijk mensen gedwongen rekruteren. In dit verband citeert hij uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*” van augustus 2018 en een rapport van UNAMA van 2018. Voorts oppert hij dat de verwerende partij een te groot onderscheid maakt tussen vrijwillige en gedwongen rekrutering alsof de twee methodes volledig verschillend zouden zijn. In dit verband stelt hij dat in de praktijk blijkt dat rekrutering zelden echt vrijwillig gebeurt. Hij verduidelijkt dat de taliban veelal allerhande vormen van druk uitoefenen op de betrokken gerekruteerde en/of zijn familie, waardoor weigeren *de facto* niet mogelijk is en dat gerekruteerden vaak worden uitgestuurd uit noodzaak, omwille van financiële beloftes aan de familie, of gehersenspoeld worden door jarenlange invloed via islamonderwijs in de madrassas. Volgens hem is het dan ook een rooskleurige versie van de feiten om, zoals de verwerende partij, te stellen dat de meeste talibanstrijders “*vrijwilligers*” zijn. Hij vraagt zich hoe dan ook af in welke mate men bij de rekrutering van minderjarigen echt kan spreken van vrijwilligheid. Een minderjarig kind maakt dergelijke beslissing immers zelden alleen op basis van zijn zelf verworven inzichten en overtuigingen, maar veeleer om aan de wensen of geboden van volwassenen te voldoen. Ter staving van dit betoog citeert verzoeker uit een rapport van “*Landinfo*” van 2017. Voorts benadrukt hij dat ook uit het EASO-rapport waarnaar de verwerende partij zelf verwijst blijkt dat de vrijwilligheid van de aansluiting van jongeren bij de taliban relatief is. In het licht hiervan moet de stelling van de verwerende

partij dat gedwongen rekrutering maar zelden zou voortkomen – aldus verzoeker – met de nodige nuance geïnterpreteerd worden.

Anderzijds betoogt verzoeker in dit verband dat de verwerende partij een verkeerde appreciatie maakt van de feiten, daar zij stelt dat zijn relaas neerkomt op een vrees voor gedwongen rekrutering, terwijl de feiten die hij omschrijft subtieler zijn dan dat. Zo betoogt verzoeker dat hij zelf nooit verklaarde dat de taliban hem verplichtten om hen te vervoegen, onder dwang of met bedreiging van zijn leven, doch wel dat hij opgeroepen werd om zich bij hen aan te sluiten waarbij hem tegelijkertijd te kennen gegeven werd dat hij in feite niet veel keuze had. Onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), benadrukt verzoeker dat uit zijn bewoordingen niet letterlijk blijkt dat de taliban hem verplichtten om zich bij hen aan te sluiten, doch wel dat hij goed begreep dat dit van hem verlangd werd en dat weigeren geen optie was. Hij besluit dat zijn letterlijke bewoording op beide manieren, als gedwongen of als vrijwillige rekrutering, kan worden geïnterpreteerd en dat het alleszins foutief is van de verwerende partij om te stellen dat gedwongen rekrutering in de regel niet voorkomt, om vervolgens zijn relaas te definiëren als "*gedwongen rekrutering*", om het op basis daarvan ongeloofwaardig te noemen. Verder stelt verzoeker dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn rekrutering georganiseerd werd op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas, wat in de bestreden beslissing beschreven wordt als zijnde gebruikelijk in Afghanistan. De rekrutering gebeurde immers wel degelijk door talibs die met de Qari van de madrassa een connectie hadden. Verzoeker verduidelijkt dat de Qari het "*hoofd van madrassa*" is en potentieel pro taliban was. Hij vervolgt dat uit het door de verwerende partij aangehaalde EASO-rapport blijkt dat rekrutering in madrassas net dé manier bij uitstek is om aan min of meer vrijwillige rekrutering te doen. In die zin valt ook de kritiek van de verwerende partij, waarin zij stelt dat rekrutering door de taliban steeds gebeurt op collectief niveau en laat uitschijnen dat verzoeker beweert dat dit bij hem niet het geval was, niet te begrijpen. Hij benadrukt dat hij net aangaf dat zijn rekrutering plaatsvond in de madrassa, waarbij ook nog 7 andere jongens op de lijst stonden, waaruit dus blijkt dat ook zijn rekrutering op collectief niveau gebeurde. Verder herhaalt hij andermaal dat hij in het hele persoonlijk onderhoud nooit de woorden "*gedwongen rekrutering*" of een variant daarvan heeft gebruikt en dat de stelling dat hij "*gedwongen rekrutering*" vreest iets is wat de verwerende partij er zelf van maakt. Hij voegt hieraan toe dat hij echter wel verklaarde dat er op hem, net als op de andere jongeren in de madrassa, sterk werd ingepreparaat om zich aan te sluiten bij de gewapende strijd. Hij verwijst vervolgens naar het door de verwerende partij aangehaalde EASO-rapport, de eerder aangehaalde UNHCR *Guidelines*, en een publicatie van *Human Rights Watch* van 2016, waaruit blijkt dat de taliban gebruik maken van indoctrinatie en hersenspoeling (via madrassas), onder meer om mensen te rekruteren.

Daarnaast gaat verzoeker in op enkele andere overwegingen op basis waarvan de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel trekt. Zo is hij het niet eens met de overweging in de bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat hij over zijn leeftijd heeft gelogen. Dat verzoeker een jongere leeftijd opgaf dan de leeftijd die hij volgens het leeftijdsonderzoek heeft, kan volgens hem allerminst een indicatie van ongeloofwaardigheid zijn. Hij benadrukt in dit verband dat hij zelfs na zijn leeftijdsonderzoek verklaarde dat hij volgens zijn taskara op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal 18 jaar was en bij aankomst 16 jaar en 10 maanden was. Aldus verzoeker heeft hij steeds de leeftijd vermeld die op zijn taskara staat. Verder duidt verzoeker op het feit dat de verwerende partij enerzijds, in verband met zijn taskara, verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen worden nagemaakt om de authenticiteit ervan in twijfel te trekken, maar anderzijds de andere documenten die hij neerlegde, namelijk de documenten betreffende de taal cursus en het overlevingspensioen dat zijn moeder ontving van de voormalige Afghaanse overheid, wel aanvaardt. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij hier selectief is en op subjectieve wijze oordeelt. Volgens hem is er hiervoor geen gerechtvaardigd of rationeel motief en, meer nog, is het pure willekeur om het ene document wel en het andere document niet als geloofwaardig te beschouwen enkel omdat deze een negatieve beslissing schraagt. Gelet op het voorgaande, besluit verzoeker dat het duidelijk is dat hij zich te goeder trouw heeft vergist met betrekking tot zijn leeftijd en altijd dezelfde leeftijd heeft vermeld die op zijn taskara staat. Voorts wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, naast de uitkomst van de leeftijdstest, ook rekening houdt met het feit dat hij verschillende geboortedata heeft opgegeven in België en Bulgarije, om te besluiten dat hij de Belgische asielinstanties probeerde te misleiden. Te deze wenst hij te benadrukken dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend en dat het, aangezien hij de Engelse en Bulgaarse taal niet spreekt en er geen tolk aanwezig was, onduidelijk is waarom de Bulgaarse autoriteiten het jaar 1994 hebben gekozen als zijn geboortjaar. Om hieruit een leugenachtigheid af te leiden, vindt verzoeker een brug te ver.

Vervolgens gaat verzoeker in op de overwegingen in de bestreden beslissing inzake de dreigbrieven die de taliban naar zijn familie hebben verstuurd. Enerzijds hekelt verzoeker dat de verwerende partij stelt dat aan de door hem neergelegde dreigbrieven geen bewijskracht kan worden gehecht, aangezien deze door iedereen kunnen zijn geschreven. In deze wijst verzoeker opnieuw op het gegeven dat sommige van de door hem neergelegde documenten ter staving van zijn relaas ongeloofwaardig worden geacht (dreigbrieven van de taliban en zijn originele taskara), terwijl andere documenten (certificaat van een taal cursus, overlevingspensioen van zijn moeder, bankkaart van zijn moeder) wél werd aangenomen. Verzoeker herhaalt dat er hiervoor geen gerechtvaardigde aanleiding is, en meer nog, dat het puur willekeurig is om het ene document wel en het andere document niet geloofwaardig te beschouwen indien er geen objectieve verschillen kunnen worden benoemd tussen beiden. Hij verduidelijkt nog dat hoewel het ongetwijfeld correct is dat documenten in Afghanistan relatief eenvoudig kunnen worden vervalst en dat er veel corruptie heerst, dit dan nog niet rechtvaardigt dat gelijkaardige Afghaanse documenten niet en wel worden aanvaard door zich de ene keer te steunen op algemene informatie over potentiële vervalsing en de andere keer niet. Luidens het verzoekschrift kan ook de stelling van de verwerende partij, dat aan documenten pas geloofwaardigheid kan worden toegekend indien zij vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, niet worden aanvaard, daar dit ingaat tegen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in het arrest “*Singh*”. In dit verband benadrukt verzoeker dat de dreigbrieven tot de kern van zijn vluchtrelaas behoren en dat de verwerende partij geen enkele moeite heeft gedaan om de echtheid van deze documenten na te gaan, maar deze louter verworpen heeft op basis van een vermoeden van valsheid dat dan weer gebaseerd is op algemene informatie. Anderzijds kan hij de verwerende partij ook niet volgen waar zij stelt dat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnd wordt doordat de inhoud van de eerste door hem neergelegde dreigbrief niet overeenstemt met zijn verklaringen. In dit verband hekelt verzoeker vooreerst dat de verwerende partij stelt dat deze dreigbrief vervalst is, maar zich voor haar verdere argument toch baseert op de inhoud ervan, door te stellen dat de datum van de brief niet overeenstemt met zijn verklaringen, om hem van ongeloofwaardige verklaringen te beschuldigen. Voorts benadrukt hij dat de datum op de brief enkele (vijf) dagen afwijkt van zijn verklaringen. Hij stelt dat een verschil van vijf dagen geen grote fout is en bij benadering nog steeds correct kan zijn. Te deze stelt hij dat de commissaris-generaal negeert dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan van zijn familie heeft vernomen dat zij een eerste dreigbrief kregen. Bovendien is het referentiepunt die de verwerende partij hanteert de datum van de machtsovername, die op 15 augustus 2021 gesitueerd wordt. Hij verduidelijkt dat die dag inderdaad algemeen wordt gezien als het moment waarop de taliban de voormalige regering in de hoofdstad Kaboel heeft verdreven, maar dat “*de machtsovername*” een proces is dat verspreid is over enkele weken, zodat niet (noodzakelijk) elke Afghaan de datum van 15 augustus 2021 als ijkpunt gebruikt. Voorts oppert hij nog dat de brief geschreven is op 20 augustus 2021, maar dat dit niet betekent dat de brief dezelfde dag nog bij zijn familie is aangekomen. Tot slot stelt hij nog dat als hij dit document werkelijk heeft laten vervalsen en heeft neergelegd om zijn relaas aan te dikken, hij toch alleszins zou hebben gevraagd om exact de juiste datum op het document te zetten.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In dit middel betoogt verzoeker dat hem, op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, omwille van de deplorabele sociaaleconomische omstandigheden waarin hij leeft en de verantwoordelijkheid van de taliban als *de-facto* autoriteit daarin.

Hij betwist de redenering van de commissaris-generaal met betrekking tot de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan en gaat in op de beoordeling van het EHRM in de zaken “*M.S.S.*” en “*Sufi en Elmi*”. Hij wijst op een VN rapport *Humanitarian Need Overview* van januari 2023, waaruit onder meer blijkt dat de inmenging van de taliban in humanitaire hulpacties een ernstig probleem blijft en bijdraagt tot de preciaire humanitaire situatie, dat plotselinge uithuiszettingen sedert 2022 sterk zijn toegenomen in Kabul en dat het feit dat vrouwen niet meer naar de universiteit mogen gaan tot gevolg heeft dat het volksgezondheidssysteem steeds verder verzwakt ondanks de stijgende nood daaraan. Hij wijst erop dat de opschorting van internationale ontwikkelingshulp leidt tot een toename van humanitaire behoeften in het hele land. Voorts stelt hij dat ook het UNHCR in zijn meest recente nota waarschuwt voor de zeer slechte socio-economische situatie in Afghanistan. Hij citeert uit dit advies, alsook uit de website van de Wereldbank. Hij meent dat de taliban duidelijk zelf intentioneel verantwoordelijk zijn voor de huidige humanitaire ramp in Afghanistan en dat de situatie in Afghanistan in grote mate vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in “*Sufi en Elmi*”, en zelfs met de situatie omschreven in de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest “*M’Bodj*”.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij nauwelijks over financiële middelen beschikt en hij bij terugkeer niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk. In dit verband verduidelijkt hij dat zijn vader voor de machtsovername omgekomen is bij een bomexplosie, dat het enige inkomen van zijn moeder het overlevingspensioen was dat zij van de voormalige Afghaanse regering kreeg voor het overlijden van zijn vader en dat dit na de machtsovername werd stopgezet, wat tot nog meer financiële problemen leidde. Te deze stipt hij aan dat het bewijs van het overlevingspensioen en de bankkaart van zijn moeder door de verwerende partij niet in twijfel worden getrokken. Hij stelt dat hij bij terugkeer in een zeer zwak sociaal netwerk zal terechtkomen of zijn leven elders van nul zal moeten beginnen, waarvoor hij onvoldoende middelen heeft. Hij zal bij terugkeer dan ook niet in zijn basisbehoeften kunnen voorzien. Hij voegt hier nog aan toe dat hij, ongeacht waar hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen, niet meer in kennis is van de plaatselijke gebruiken met betrekking tot het vinden van een woonst of job. Alles samen genomen stelt hij dat er een bijzonder groot risico is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij besluit dat hem bijgevolg subsidiaire bescherming moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, te meer gelet op de samenloop van diverse problematieken. Zo gaat het niet alleen om de armoede, maar ook om zijn zichtbare fysieke beperkingen die hem vatbaar maken voor vervolging, en zijn lange verblijf in het Westen tijdens zijn identiteitsvormende levensjaren. Minstens dient de verwerende partij volgens verzoeker een diepgaander onderzoek te voeren naar de impact van de machtsovername op de huidige sociaaleconomische situatie in Afghanistan, aan de hand van recente en relevante bronnen, zoals UNHCR, UNDP en de Wereldbank. Verzoeker wijst er in dit verband op dat alle bronnen die de verwerende partij in de bestreden beslissing hanteerde immers dateren van 2022 of zelfs nog 2021.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, verzoekt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hooforde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op een aanvullend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden vervolgd door de taliban. Dit omdat hij Afghanistan verliet toen de taliban hem wouden rekruteren.

Blijkens de bestreden beslissing kan, omwille van verschillende redenen, ten aanzien van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo (i) kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde minderjarige leeftijd. Verder (ii) legde verzoeker ter staving van zijn identiteit en beweerde minderjarigheid geen geloofwaardig document neer. Daarnaast (iii) kan op basis van volgende bevindingen geen geloof gehecht worden aan verzoekers relaas met betrekking tot de rekruteringspoging en de daaropvolgende vervolgingsfeiten. Vooreerst (a) komt de door verzoeker omschreven rekruteringspoging niet overeen met algemene informatie over de manier waarop de taliban normaal mensen rekruteren. Ook (b) legde verzoeker vage en allerm minst doorleefde verklaringen af over deze rekruteringspoging. Vervolgens (c) stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen over de dreigbrieven die de taliban na zijn vertrek naar zijn familie verstuurd, alsook deze dreigbrieven zelf die door hem werden neergelegd, niet toereikend zijn. Tevens (d) zijn verzoekers verklaringen over de andere jongens die de taliban samen met hem wilden rekruteren, alsook de foto's die hij van hen neerlegde, ontoereikend. Bovendien (e) wijst de commissaris-generaal nog op het gegeven dat verzoekers familieleden geen problemen meer ondervonden na het ontvangen van de twee dreigbrieven. Daarbij komt nog (iv) dat verzoeker geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde. Tot slot (v) zijn de overige door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het aanhalen van algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond.

2.3.6.3.1. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen

beslissing over het verzoek. Deze instanties mogen van een verzoeker dan ook correcte verklaringen en, waar mogelijk, documenten verwachten, niet in het minst over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

2.3.6.3.2. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardig document voorlegt ter staving van zijn identiteit en beweerde minderjarigheid. Wat betreft de voorgelegde taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) dat dit document onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek (zie *infra*).

In het verzoekschrift hekelt verzoeker dat de verwerende partij gelijkaardige Afghaanse documenten, waarvan geen objectieve verschillen kunnen worden aangeduid, enerzijds wel aanvaardt en anderzijds niet aanvaardt op basis van een vermoeden van valsheid dat gesteund is op algemene informatie over Afghaanse documenten, enkel omdat deze een negatieve beslissing kunnen schragen. De Raad oordeelt dat de *supra* algemene informatie over Afghaanse documenten, waaruit volgt dat hun bewijswaarde gering is, van toepassing is op alle door verzoeker neergelegde documenten die van Afghaanse origine zijn. Dat de verwerende partij dit niet uitdrukkelijk vermeldde bij de beoordeling van de overige documenten andere dan de taskara (dreigbrieven, foto's, bankkaart moeder en documenten met betrekking tot het overlevingspensioen van zijn moeder – doch niet wat betreft het document inzake de taal cursus aangezien dit geen Afghaans document is), neemt niet weg dat deze algemene informatie en de daaruit volgende gevolgtrekking ook op die documenten van toepassing is. De commissaris-generaal beperkte zich verder in de bestreden beslissing enkel tot het opsommen van de bijkomende redenen waarom aan de overige documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend of anderszins niet van aard waren om te leiden tot een andere beslissing. Zo oordeelde de commissaris-generaal, wat betreft de documenten van verzoekers moeder, dat deze – naast het feit dat hieraan weinig bewijswaarde kan worden toegekend op basis van de algemene landeninformatie over Afghaanse documenten –, enkel zouden kunnen staven dat zijn moeder een overlevingspensioen kreeg, hetgeen niet ter zake doet voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Gezien deze vaststelling is het overigens niet nuttig om verder in te gaan op de bewijswaarde van dit document. Wat betreft de neergelegde documenten over de taal cursus, herhaalt de Raad dat dit geen Afghaans document is, waardoor de algemene informatie over Afghaanse documenten hierop niet van toepassing is. Niettemin oordeelde de commissaris-generaal terecht dat dit document enkel bewijst dat verzoeker een taal cursus volgde, hetgeen opnieuw niet ter zake doet voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Wat betreft de neergelegde dreigbrieven en foto's, beperkte de commissaris-generaal zich tot het opsommen van de bijkomende redenen waarom hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend – die verder besproken worden – ondanks dat de algemene informatie over Afghaanse documenten ook hier voor deze documenten van toepassing is. Waar verzoeker nog stelt dat documenten niet kunnen afgewezen worden louter en alleen onder het voorwendsel dat aan documenten pas bewijswaarde kan worden toegekend indien zij vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, benadrukt de commissaris-generaal dat dit, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, enkel een bijkomende reden was (en nog steeds is) om de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten te nuanceren. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat bij verwerping van de aangebrachte stukken de commissaris-generaal, noch de Raad dient aan te tonen dat ze vals zijn, maar dat het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu*.

Gelet op het voorgaande werden alle door verzoeker neergelegde documenten op gelijke voet beoordeeld, zowel de documenten op basis waarvan besloten kan worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en die op die manier de beslissing tot weigering van internationale bescherming ten aanzien van verzoeker schragen, als de overige documenten.

2.3.6.3.3. Verder legt verzoeker bedrieglijke verklaringen af over zijn leeftijd.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker op 9 februari 2022 namelijk te zijn geboren op 30 april 2005 en aldus minderjarig te zijn. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt evenwel dat verzoeker op datum van 15 februari 2022 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Deze beslissing van de Dienst Voogdij werd aan verzoeker ter kennis gebracht, er werd naar verwezen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de beslissing bevindt zich in het administratief dossier (map 'documenten buiten de asielpcedure'), zodat hij de inhoud ervan kon verifiëren.

De Raad benadrukt dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode niet kon worden betwist bij het commissariaat-generaal en ook thans niet kan worden betwist bij de Raad, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de commissaris-generaal en de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de uitslag van het leeftijdsonderzoek lijkt te aanvaarden, benadrukt hij tevens dat hij de leeftijd vermeldde die hij volgens zijn taskara had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook in het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij steevast, ondanks de resultaten van het leeftijdsonderzoek, verklaarde dat hij de leeftijd heeft die op zijn taskara staat. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde taskara de leeftijd die verzoeker vermeldde wel degelijk bevestigt. Gelet op het gestelde onder punt 2.3.6.3.2. van het onderhavig arrest, kan echter geen bewijswaarde aan deze taskara worden toegekend, waardoor zij geenszins afbreuk kan doen aan de uitkomst van het leeftijdsonderzoek. Enige willekeur bij de beoordeling van documenten wordt *in casu* dan ook niet aangetoond.

Omwille van dezelfde redenen kan verzoeker evenmin voorhouden dat hij zich te goeder trouw vergiste door telkens te verwijzen naar de leeftijd die in deze taskara vermeld stond. Hierbij komt bovendien nog dat verzoeker in Bulgarije verklaarde dat hij geboren is in 1994. Te deze benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend en dat het, aangezien hij de Engelse en Bulgaarse taal niet spreekt en er geen tolk aanwezig was, onduidelijk is waarom de Bulgaarse autoriteiten het jaar 1994 hebben gekozen als zijn geboortjaar. De Raad stelt vast dat verzoeker, wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geweest wordt op de leeftijd die hij in Bulgarije zou vermeld hebben, enkel verklaarde dat hij dit niet gezegd had, doch geenszins melding maakte van het feit dat er zich in Bulgarije problemen zouden hebben voorgedaan (*ibid.*, p. 4). Dergelijke problemen *post factum* opwerpen is geenszins ernstig. Het louter ontkennen dat hij in Bulgarije een beschermingsverzoek indiende en daar het voormelde verklaarde, kan dan ook geen afbreuk doen aan het gegeven dat deze verklaring wel weerslag vindt in het administratief dossier.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er, gelet op het voorgaande, toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was.

2.3.6.3.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen, heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Deze vaststellingen vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, dan ook een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid, alsook voor de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

2.3.6.4. Voorts oordeelt de Raad dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas met betrekking tot de rekruteringspoging en de daaropvolgende vervolgingsfeiten onderuit gehaald wordt door de volgende bevindingen.

2.3.6.4.1. De commissaris-generaal oordeelt vooreerst en bovenal terecht dat verzoeker over de vermeende rekruteringspoging door de taliban vage en allerm minst doorleefde verklaringen aflegde:

“U de mogelijkheid geboden om meer in detail te vertellen over het moment dat de taliban waren langsgesproken in de madrassa, bleef oppervlakkig. U beweerde dat zij u en zeven andere jongens uitkozen omdat jullie er ouder uitzagen en bovendien “betrouwbaar” waren daar jullie in de madrassa studeerden (NPO, p. 11-12). Deze bewering is slechts weinig aannemelijk daar jullie, naast het bestuderen van de koran, op geen enkele manier loyaliteit of gehoorzaamheid vertoonden ten aanzien van de taliban. Toen u gevraagd werd wat de taliban op dat moment precies zeiden, kwam u niet verder dan de bewering dat ze “dingen” zeiden. Daaropvolgend zouden zij gewoon vertrokken zijn. Dat u allerm minst bij machte was om op doorleefde en gedetailleerde wijze de voorgehouden benadering van de taliban uiteen te zetten, doet dan ook vermoeden dat deze nooit heeft plaatsgevonden.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.4.2. Daarnaast plaatst de commissaris-generaal terecht vraagtekens bij verzoekers verklaringen over de twee dreigbrieven die de taliban naar zijn familie verstuurd vlak na zijn vertrek waarna zijn broer telkens enkele dagen werd opgesloten, alsook bij deze dreigbrieven zelf die door verzoeker tijdens de administratieve procedure werden neergelegd.

In de eerste plaats merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat verzoeker nergens bij de Dienst Vreemdelingenzaken iets vermeldde over deze dreigbrieven, noch over het feit dat zijn broer vervolgens telkens enkele dagen werd opgesloten, wat nochtans twee wezenlijke kernelementen zijn van zijn relaas. Wanneer de *protection officer* hem hierop tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal wees, kon hij geen toereikend antwoord bieden. In zoverre verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde dat hij kort moest zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wenst de Raad te onderstrepen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding maakte van het feit dat de taliban dreigbrieven stuurden vlak na zijn vertrek, waarna zijn broer telkens enkele dagen werd opgesloten. Dit betreffen, zo weze herhaald, kernelementen van zijn relaas. Er mocht dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan melding zou gemaakt hebben, *quod non*. Gelet op het voorgaande, kan aan deze verklaringen van verzoeker geen geloof worden gehecht.

Aan de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde dreigbrieven kan geen bewijswaarde worden gehecht. Zoals eerder reeds gesteld onder punt 2.3.6.3.2. van het onderhavig arrest, is de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande Afghaanse documenten evenzeer van toepassing op deze documenten. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat aan dergelijke brieven, ongeacht van welk land zij komen, geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat zij door iedereen geschreven kunnen worden. Bovendien kan bijkomend worden gewezen op het gegeven dat aan documenten pas bewijswaarde kan worden toegekend indien zij vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen. Gelet op het voorgaande, en het gestelde onder punt 2.3.6.3.2. van het onderhavig arrest, werden deze dreigbrieven – in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt – wel degelijk op dezelfde wijze beoordeeld als alle andere door hem neergelegde documenten.

Verder tracht de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder onderuit te halen en de bewijswaarde van de brieven verder te nuanceren op basis van een vermeende

tegenstrijdigheid tussen de eerste dreigbrief en verzoekers verklaringen. De redenering van de commissaris-generaal luidt als volgt:

“Daar komt bij dat u stelde dat de eerste brief een week na uw vertrek verzonden was (NPO, p. 7), hetgeen tegenstrijdig is met de datering van die brief, 11/ Muharram/1443 (20/08/2021). U meende immers dat de taliban drie dagen na de machtsovername (15/08/2021) waren langsgesproken in de madrassa, i.e. 18/08/2021, en dat u de dag daarna vertrokken was, i.e. 19/08/2021 (NPO, p. 7).

Verzoeker kan echter gevolgd worden in zijn kritiek dat het referentiepunt van deze redenering de machtsovername is, die niet door elke Afghaan op dezelfde dag zal gesitueerd worden, en dat de datum die op de brief staat misschien de dag is waarop de brief geschreven werd, waarna hij pas later werd verstuurd. Deze redenering wordt dan ook niet weerhouden. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen, die op zich voldoende zijn, om te oordelen dat verzoekers verklaringen inzake de dreigbrieven ongeloofwaardig zijn en dat aan de door verzoeker neergelegde brieven geen bewijswaarde kan worden toegekend. Er moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich.

2.3.6.4.3. Wat betreft verzoekers verklaringen over de andere jongens die de taliban samen met hem wilden rekruteren, alsook de foto's die hij van hen neerlegde, oordeelde de commissaris-generaal op pertinente wijze het volgende:

“Voorts beweerde u dat A. en H., twee jongens van uw klas in de madrassa, zich aangesloten zouden hebben bij de taliban (NPO, p. 7). Eveneens stelde u dat zij overleden waren in Pansjir (NPO, p. 12). U legde verschillende foto's neer van deze voorgehouden klasgenoten. Desalniettemin zijn deze foto's geenszins bij machte bovenstaande beweringen te staven daar aan dergelijk privébeeldmateriaal geen bewijswaarde kan worden gehecht. Door mogelijke inscenering bieden zij immers geen garantie van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. U betreffende de foto's van A. gevraagd door wie zij getrokken waren, stelde u dit niet te weten. Daar komt bij dat u de foto's vreemd genoeg van uw broer zou verkregen hebben. Echter bleef het onduidelijk hoe uw broer deze foto's verkregen had (NPO, p. 7). Hoewel u aldus op de hoogte gebracht zou zijn over het lot van A. en H., kon u opmerkelijk genoeg niets vertellen over de overige vijf jongens wiens naam opgeschreven was door de taliban. U stelde niets over hen te weten. U wist niet of ze gevlucht waren dan wel zich hadden aangesloten bij de taliban (NPO, p. 11).”

Verzoeker laat ook deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.4.4. Reeds op basis van de voorgaande bevindingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan verzoekers relaas met betrekking tot de beweerde rekruteringspoging van de taliban in de madrassa luttele dagen na de machtsovername en de daaropvolgende vervolgingsfeiten. In het licht van de vaststelling dat aan verzoekers beweerde rekrutering geen geloof kan worden gehecht, doet het *in casu* niet ter zake of de taliban volgens algemene informatie gebruik maken van gedwongen rekrutering, noch of de rekrutering van verzoeker – die niet geloofwaardig is – gedwongen dan wel vrijwillig was.

Met zijn verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent de rekruteringswijze van de taliban, overigens van vóór de machtsovername, en door op te werpen dat de verwerende partij uitgaat van een te nauwe interpretatie van de rekruteringspraktijken van de taliban, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die *in casu* afbreuk kunnen doen aan de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan besloten werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde rekruteringspoging van de taliban in de madrassa luttele dagen na de machtsovername en de daaropvolgende vervolgingsfeiten. Het betreft hier slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoeker en bijgevolg de door verzoeker aangehaalde feiten en vrees niet kan staven.

2.3.6.5. Bijkomstig dient te worden gewezen op verzoekers verklaringen inzake de situatie van zijn familie na zijn vertrek. Zo antwoordde verzoeker een eerste keer volledig naast de kwestie wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd of zijn familieleden vandaag nog problemen ondervinden. Wanneer hem vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd of er na de twee dreigbrieven nog iets is gebeurd, antwoordde hij ontkennend (administratief dossier, notities persoonlijk

onderhoud, p. 14). Hieruit kan minstens worden afgeleid dat, zelfs indien de taliban hem zouden hebben willen rekruteren – *quod non* – het niet geloofwaardig is dat de taliban bijna twee jaar na de feiten nog naar verzoeker op zoek zouden zijn. Verzoekers vrees is dan ook niet langer actueel.

2.3.6.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in de Europese landen waarlangs verzoeker reisde naar België, acht de Raad overtuigend.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.7. Verzoeker wijst verder in zijn verzoekschrift op zijn lang verblijf in het Westen tijdens zijn identiteitsvormende jaren. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij in België geïntegreerd en verwesterd is. Hij voegt hieraan toe dat hij in de ochtend gaat werken, in de namiddag naar school gaat en een vriendin heeft.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden

bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in UAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere

individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij reeds lange tijd in het Westen verblijft. Hij maakt hiermee echter niet aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 15 februari 2022 20,8 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker verklaarde in augustus 2021 uit Afghanistan te zijn vertrokken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit betekent dat verzoeker, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met de laagste leeftijd conform de standaarddeviatie, bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan als meerderjarige al was gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds februari 2022, zonder verdere invulling ervan, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden

vervolgd. De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en bevestigd ter terechtzitting). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoekers (niet met stukken gestaafde) beweringen dat hij in de ochtend werkt, in de middag naar school gaat en een vriendin in België heeft, geven onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering van verzoeker. De Raad merkt op dat verzoekers (ongefundeerde) bewering in België naar school te gaan en te werken, aantoonde dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker geen duiding geeft over zijn vermeende relatie. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een relatie zou hebben met een vrouw als dusdanig kan niet worden afgeleid dat hij een gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Tijdens de administratieve procedure legde verzoeker documenten neer over een taal cursus die hij in België volgde. Te dezen benadrukt de Raad dat het gegeven dat verzoeker probeert zich een landstaal eigen te maken lovenswaardig is, doch nog niet maakt dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat hij inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, alsook ter terechtzitting, blijkt bovendien dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het uiten van blote beweringen ter terechtzitting die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt, te weten dat hij "*hier in België geïntegreerd is*" en "*verwesterd is*".

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich

aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zouden worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een langdurige afwezigheid uit Afghanistan en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.6.8. De Raad besluit, in navolging van bovenstaande, dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt

dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker toont dit allerm minst aan door louter te verwijzen naar zijn verblijf in het Westen en zijn vermeend verwesterd profiel, gelet ook op de bevindingen onder punt 2.3.6.7. Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift verwijst naar zijn “*zichtbare fysieke beperkingen*”, merkt de Raad op dat verzoeker nergens eerder tijdens de administratieve procedure of de onderhavige beroepsprocedure melding maakte van dergelijke beperkingen. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat dit een materiële vergissing van verzoekers advocaat betreft. Voorts verklaart verzoeker dat zijn vader overleden is en dat zijn moeder van de voormalige Afghaanse overheid een overlevingspensioen kreeg, doch dat dit niet langer het geval is sinds de machtsovername van de taliban. Hij legde in dit verband tijdens de administratieve procedure ook de bankkaart van zijn moeder en documenten met betrekking tot haar overlevingspensioen neer. Zonder uitspraak te doen over de waarachtigheid van dit alles, oordeelt de Raad dat, ondanks deze elementen, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan over een familiaal netwerk beschikt waarop hij desgevallend (tijdelijk) kan terugvallen, onder meer bij het vinden van een woonst of een job. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal stelt verzoeker namelijk dat hij nog één oudere broer heeft en twee broers en twee zussen heeft die jonger zijn en allemaal in hetzelfde huis wonen. Zijn oudste broer zou werken als taxichauffeur (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat één van zijn jongere broers die (ondertussen) werkt zijn moeder onderhoudt. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift betoogt, zijn er geen

concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet in staat zal zijn om voldoende financiële middelen te verwerven om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de socio-economische situatie in Afghanistan, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook

verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 23 oktober 2023 nog verwijst naar UNAMA, "Treatment of detainees in Afghanistan" van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de taliban tussen januari en 2022 en juli 2023, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift verwijst naar zijn “*zichtbare fysieke beperkingen*”, herhaalt de Raad dat dit een materiële vergissing van zijn advocaat betreft.

Mede gelet op het gestelde onder punt 2.3.6.7. van het onderhavig arrest, toont verzoeker ook niet aan hoe het feit dat hij al een tijd buiten Afghanistan verblijft, een persoonlijke omstandigheid betreft die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS